Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 6794/13
13.03.2014. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., коју заступа пуномоћник Б.Б. из ..., преко адвоката Дугошија Ружице из Жабара, Кнеза Милоша бб, против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе-Регионалног центра Београд, ради поништаја решења туженог број 4330-107/2012-20 од 04.03.2013. године, у предмету повраћаја више плаћених доприноса, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.03.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе-Регионалног центра Београд, број 4330-107/2012-20 од 04.03.2013. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II Обавезује се тужени да тужиљи надокнади трошкове управног спора у износу од 31.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Пореске управе-Експозитуре Жабари, број 430-1/12 од 03.09.2012. године, којим се одбија, као неоснован, захтев пореског обвезника, овде тужиље, за повраћај више плаћених доприноса, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 25.04.2013. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде Закона о општем управном поступку. Наводи да су првостепено и оспорено решење донета у супротности са Законом о пензијском и инвалидском осигурању Републике Србије и Законом о пореском поступку и пореској администрацији. Указује суду да тужиљи приликом одласка у пензију није признат стаж осигурања за пензијско и инвалидско осигурање пољопривредника у периоду од 1992. године до 1994. године и од 1995. године до 2001. године, јер је тужиља у овом периоду била на привременом раду и боравку у Аустрији, где је била запослена и уредно је плаћала доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Међутим, тужени орган је за исти период тужиљу дужио са доприносима за ПИО пољопривредника, иако се тужиља у том периоду није бавила пољопривредом и није боравила у Породину, а није ни примила решење од туженог, о задужењу за плаћање доприноса из пензијског и инвалидског осигурања пољопривредника, нити је то могла, јер није ни боравила у Породину, већ у Аустрији. Истиче, да када је долазила на одмор у земљу, након проверавања дуговања код туженог, по аутоматизму, а без правоснажних решења, да је плаћала своје обавезе, јер је то тужени тражио од тужиље, а и да јој не би текла камата, мислећи да плаћа неке доспеле порезе које дугује туженом органу. Приликом доношења решења туженог органа, као и из уверења туженог, тужиља је сазнала да је плаћала за наведени период стаж осигурања по два основа, по основу радног односа у Аустрији, и по основу обављања пољопривредне делатности у земљи. Како јој је за спорни период за пензију, урачунат стаж осигурања који је платила по основу доприноса из радног односа у Аустрији, то сматра, да је за исти период неосновано платила доприносе тужиоцу по основу обављања пољопривредне делатности. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање туженом органу, како би у поновном поступку тужиљи био извршен повраћај средстава које је тужиља у спорном периоду уплатила за пензијско и инвалидско осигурање пољопривредника, као и да обавеже тужени орган да тужиљи надокнади трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката са паушалом у износу од 30.000,00 динара и трошкове на име таксе за тужбу и пресуду, по ТТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима датим у

образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се наводима тужбе указује на повреде правила поступка учињене у поступку доношења оспореног решења.

Из образложења оспореног решења произилази да је тужени орган нашао да је првостепени орган ожалбеним решењем правилно одбио, као неоснован, захтев тужиље, поднет дана 30.06.2010. године, за повраћај доприноса за пензијско и инвалидско осигурање пољопривредника по основу обављања пољопривредне делатности и то за период од 01.02.1992. до 31.12.1994. године и од 01.02.1995. до 17.09.2001. године, јер тужиља не испуњава услове из члана 10. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/2002...101/11). Ово због тога јер је тужени орган нашао да је првостепени орган неспорно утврдио да тужиља нема више или погрешно уплаћене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, већ да су ове обавезе утврђене правоснажним решењима, које се у смислу одредбе члана 13. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), у случајевима који су предвиђени законом, може поништити, укинути или изменити.

По оцени суда, изложени наводи туженог органа за сада се не могу прихватити као правилни. Ово због тога што су дати разлози у образложењу оспореног решења контрадикторни и супротни доказима у спису. Наиме, у образложењу оспореног решења тужени орган најпре наводи, да је тужиљи обавеза уплате доприноса, чији повраћај тражи, утврђена правоснажним решењима која нису поништена, укинута или измењена на начин прописан одредбом члана 10. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и одредбом члана 13. Закона о општем управном поступку, а

затим закључује да су без утицаја наводи жалбе којима се тврди да тужиља није примила решења о задужењу, јер се из уверења првостепеног органа број 430-23/08 од 13.03.2008. године види да је тужиља вршила уплату доприноса у износима у којима је утврђено и задужење, те је имала сазнање о утврђеним обавезама.

Управни суд указује туженом органу, да решење донето по одредбама Закона о општем управном поступку може да постане правоснажно, ако је странци достављено на начин прописан овим законом и странка у законом прописаном року није против овог решења изјавила дозвољену жалбу и тужбу.

Како у списима предмета, достављеним овом суду, уз одговор на тужбу туженог органа, нису приложена решења о утврђеној пореској обавези тужиљи, са доказима из којих би несумњиво произилазило да су та решења правоснажна, Управни суд налази да оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге који обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

На наведени начин, тужени орган је повредио одредбе члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку, (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), па је суд тужбу уважио и оспорено решење поништио, а у поновном поступку тужени орган је у обавези да отклони ову повреду правила поступка и донесе законито решење по жалби тужиље у складу са примедбама суда изнетим у овој пресуди.

Полазећи од наведеног као и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући притом у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те да је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде поступка која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби тужиље.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на

штету тужиље, Управни суд је, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09). У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедаба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора, на основу члана 150. и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужиља у вези са покретањем спора, према Тарифном броју 28 и 29 таксене тарифе из Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, број 28/94...93/12) имала трошкове таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, као и трошкове за награду адвокату за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, према члану 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), те је суд трошкове одмерио у укупном износу од 31.370,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.03.2014. године, 14 У. 6794/13

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ